

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 263.811 van 30 juni 2025
in de zaak A. 238.998/VII-42.013**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bobber Loos
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 april 2023, strekt tot de cassatie van arrest nr. 286.565 van 23 maart 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.438 van 9 juni 2023.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anissa Boujdaini, die *loco* advocaat Bobber Loos verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 10 november 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 29 november 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 23 maart 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In een eerste middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet, geschonden omdat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op drie argumenten die verzoeker had uitgewerkt op basis van objectieve landeninformatie over Afghanistan, dan wel het gebrek hieraan.

Ten eerste heeft verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat er onvoldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikbaar is over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Hij heeft daartoe verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022,

waarin wordt opgeroepen voorlopig geen beslissingen te nemen in asioldossiers waarin niet kan worden vastgesteld of de betrokkene nood heeft aan bescherming in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, omwille van het gebrek aan betrouwbare informatie over Afghanistan. Verder heeft verzoeker zich gesteund op de kritische analyse van vzw Nansen en besloten dat een bijzonder hoge bewijslast rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen. Er moet immers meer gewicht worden toegekend aan de richtlijnen van de UNHCR dan aan de door de verwerende partij gebruikte COI. Verzoeker heeft in zijn aanvullende nota nog gewezen op een rapport van vzw Nansen waaruit blijkt dat er nog geen terugkeerders uit Europa zijn, zodat er ook geen informatie is over de risico's bij terugkeer naar Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt verzoekers kritiek op de gehanteerde bronnen niet doch steunt zich uitsluitend op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot het bestreden arrest te komen. Niettegenstaande de vaststelling in het bestreden arrest dat de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) erkennen dat het verzamelen van informatie over Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban gepaard gaat met verschillende uitdagingen, wordt in het bestreden arrest geen rekening gehouden met de nota van de UNHCR, doch enkel met de bronnen van het EUAA. Ondanks de moeilijkheden bij de informatiegaring, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er voldoende informatie beschikbaar is om te kunnen besluiten dat het veilig genoeg is voor verzoeker om terug te keren. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter rekening had gehouden met zijn kritiek, bestond er volgens verzoeker een reële kans dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot een ander besluit zou zijn gekomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook niet in op de door verzoeker bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat de UNHCR in november 2022 zijn standpunt van februari 2022 heeft bevestigd.

Een tweede volgens verzoeker onbeantwoord gebleven argument betreft verzoekers zes specifieke kritieken op de door het EUAA

voorgestelde parameters om het risico op vervolging te beoordelen voor uit het Westen terugkerende Afghanen. Het bestreden arrest houdt geen rekening met deze kritieken en legt ook niet uit waarom er geen rekening mee wordt gehouden. Nochtans acht verzoeker de kans reëel dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, indien hij verzoekers kritiek in aanmerking had genomen, een andere, meer terughoudende en voorzichtige invulling zou hebben gegeven aan de parameters van het EUAA. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou dan concluderen dat het risico op vervolging voor verzoeker te groot is, hetzij vaststellen dat er onvoldoende actuele informatie beschikbaar is om op basis van de parameters van het EUAA te kunnen oordelen of een terugkeer naar Afghanistan mogelijk is.

Ten derde is verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid ingegaan op het feit dat vanuit Europa terugkerende verwesterde Afghanen gevaar lopen te worden geviséerd door de taliban. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt uit de aanwezige informatie niet dat de negatieve perceptie van terugkeerders op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging, doch zijn er individuele kenmerken nodig die verzoeker niet heeft. Verzoeker stelt dat in de motivering van het bestreden arrest een verkeerde voorstelling wordt gemaakt van hetgeen hij daarover heeft aangevoerd in zijn beroepschrift en van de informatie waarop hij zich heeft beroepen. Verzoeker wijst er in een eerste punt op dat het risico voor de onderscheiden groepen van terugkeerders erg verschilt en dat de objectieve landeninformatie die hij aanvoerde betrekking heeft op afgewezen asielzoekers die terugkeren uit Europa en net om die reden een doelwit van vervolging vormen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders. Verzoeker wijst in een tweede punt erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen twee risicogroepen alleszins door elkaar haalt door te laten uitschijnen dat verzoeker heeft aangevoerd een risico te lopen omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. De gehanteerde maatstaf van “persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen

of te verhullen kenmerken of gedragingen” is volgens verzoeker van toepassing op daadwerkelijke verwestering en niet op gepercipieerde verwestering. Toegeschreven verwestering uit zich dus niet zozeer door gedragingen of kenmerken, laat staan onveranderlijke, maar is het gevolg van het vertrek naar een westers land op zich. De vraag is bijgevolg of verzoeker identificeerbaar is als iemand die terugkomt uit het Westen als afgewezen asielzoeker of niet, en of daar een risico uit voortvloeit. Verzoeker heeft erop gewezen dat voor dit risico de vraag niet doorslaggevend is of hij effectief ingrijpend is veranderd, maar enkel of hij naar Europa is gevlucht. Verzoeker stelt dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa het risico loopt om als politiek-religieuze verrader te worden beschouwd, niet dat elke Afghaan die terugkeert uit Europa als dusdanig zal worden beschouwd. Het gaat dus om een risico. Verzoeker heeft ook laten gelden dat een dergelijke terugkeerder als politiek-religieuze verrader kan worden aanzien omwille van zijn vlucht naar Europa, niet omwille van persoonlijke uiterst moeilijk te veranderen of te verhullen kenmerken. Ook daar legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder rechtvaardiging de lat hoger. Verzoeker is het dan ook niet eens met de beoordeling dat uit de beschikbare landeninformatie niet zou blijken dat het loutere feit te zijn gevlucht uit Afghanistan en om bescherming te hebben gevraagd in Europa, kan volstaan opdat hem politiek-religieus verraad (verwestering) zou worden toegeschreven. Hij heeft in zijn beroepschrift op het exacte risico gewezen en zijn stelling onderbouwd met wetenschappelijk onderzoek en landeninformatie, waarvan de asielinstanties niet aantonen dat ze niet zou kloppen, niet van toepassing zou zijn dan wel niet correct geciteerd of geïnterpreteerd zou zijn door verzoeker. Verzoeker heeft in zijn beroepschrift ook een anonieme bron bekritiseerd omdat ze anoniem is, niet verduidelijkt op welke gegevens haar subjectieve indruk berust, noch of deze indruk ook betrekking heeft op mensen die niet naar Europa zijn gegaan om er internationale bescherming te vragen, dan wel enkel op deze laatste groep. Verzoeker wijst in een derde punt erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan voorbijgaat dat hij wel degelijk als terugkeerder identificeerbaar is en dat te verwachten valt dat het binnen de mogelijkheden van de taliban valt om deze duidelijk identificeerbare en lokaliseerbare groep van terugkeerders of een deel ervan te ondervragen.

Verzoeker heeft in zijn beroepschrift aangevoerd dat de taliban de grenzen scherp bewaken en dat hij bij terugkeer in het oog zal springen en vatbaar zal zijn voor ondervraging en foltering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt deze kritiek niet in het bestreden arrest. Verzoeker stelt zich in een vierde (genoemd “vijfde”) punt de vraag of “de daden die personen wiens asielaanvraag werd afgewezen in Europa en terugkeren naar Afghanistan riskeren te ondergaan bij terugkeer daden van vervolging uitmaken”. Verzoeker heeft aangegeven dat ongeveer 90% van de terugkeerders reeds voor de machtsovername met geweld werd geconfronteerd en hij heeft verwezen naar informatie van november 2021 van het EUAA waaruit blijkt dat wie als verwesterd wordt beschouwd, kan worden blootgesteld aan daden van vervolging. Wanneer hij bij een terugkeer naar Afghanistan – op de luchthaven, aan een controlepost dan wel bij de lokale taliban in het dorp – zal worden geïdentificeerd als terugkeerder, vreest verzoeker dan ook ondervraagd en mishandeld te worden. Verzoeker besluit dat hij het risico voor afgewezen verzoekers om internationale bescherming die van Europa terugkeren naar Afghanistan in kaart heeft gebracht en gedocumenteerd en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar geen bevredigend en inhoudelijk antwoord op geeft.

6. In een tweede middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden doordat het bestreden arrest enkele interne tegenstrijdigheden vertoont.

Zo stelt het bestreden arrest in het licht van de beoordeling of “verwesterde Afghanen” als een specifieke sociale groep kunnen worden beschouwd in de zin van art. 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet, dat zij geen gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, hetgeen volgens verzoeker niet te rijmen valt met de vaststelling in het bestreden arrest dat “Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan [...] door de taliban of de maatschappij met argwaan [kunnen] worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting”.

Verzoeker leest een tweede tegenstrijdigheid, namelijk betreffende het risico op vervolging voor Afghanen die terugkeren naar Afghanistan nadat zij in het Westen hebben verbleven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt aan dat de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is, doch oordeelt dat een individuele beoordeling zich opdringt, rekening houdend met een aantal risicobepalende factoren. Verzoeker ziet niet hoe de eerste rechter met zoveel zekerheid kan stellen dat “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa [...] immers daadwerkelijk verwesterd [zal] zijn, noch als verwesterd zal worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen”. Hij vindt deze stellingen onverzoenbaar met elkaar. Indien onduidelijk is wat er met uit het Westen terugkerende Afghanen gebeurt, dan moet deze onduidelijkheid in twee richtingen gelden. Door die onduidelijkheid kan niet met zekerheid worden gesteld dat (alle of een deel van de) terugkerende Afghanen als verwesterd zullen worden beschouwd omwille van hun verblijf in Europa, noch dat zij niet als verwesterd zullen worden beschouwd.

7. In een derde middelonderdeel wijst verzoeker erop dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ingaat op de vraag of verwesterde Afghanen en terugkeerders al dan niet een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet. Voor verwesterde Afghanen moet voldaan zijn aan twee voorwaarden, namelijk dat zij een kenmerk delen dat voor hun identiteit of morele integriteit zo fundamenteel is dat niet kan worden verwacht dat zij dit opgeven en dat zij een eigen identiteit hebben die in hun directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Dat een groep divers is, sluit volgens verzoeker dus niet uit dat de leden ervan een kenmerk delen dat zo fundamenteel is dat niet kan worden verwacht dat zij dit opgeven. Het gemeenschappelijke kenmerk bestaat er bij “verwesterde Afghanen” in dat zij gebruik hebben kunnen maken van de vrijheden die aanwezig zijn in een westers land zoals België en zij zich aldus hebben kunnen ontplooiën en ontwikkelen op een manier die niet mogelijk is in Afghanistan. Het is eigen aan het gebruikmaken van die vrijheid dat dit

verschillende resultaten oplevert en dat de bekomen resultaten het gevolg zijn van verschillende motieven en oorzaken, alsook dat de uiteindelijke ontwikkeling of ontplooiing bij de ene minder verregaand is dan bij de andere. Nochtans neemt dit niet weg dat zij wel allen een kenmerk delen waarvan niet kan worden verwacht dat zij dit opgeven, namelijk de overtuiging dat elke mens over een aantal fundamentele mensenrechten beschikt waaraan slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden getornd en waarvan hij kan gebruikmaken. De diversiteit kan dus geen argument zijn om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een specifieke sociale groep.

Zelfs al zouden terugkerende Afghanen hun eigenheid behouden en een andere uitdrukking geven aan hun re-integratie in Afghanistan, dit neemt volgens verzoeker niet weg dat zij in Afghanistan in hun directe omgeving als afwijkend worden beschouwd omwille van hun gemeenschappelijke overtuiging en de manifestatie van die overtuiging dat ieder mens individuele vrijheden heeft waaraan slechts uitzonderlijk, in het algemeen belang, kan worden getornd. Verzoeker herinnert ook aan de interne tegenstrijdigheid in het bestreden arrest die hij heeft uiteengezet in het tweede middelonderdeel.

8. In een vierde middelonderdeel acht verzoeker de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt wel dat de richtlijnen van het EUAA kunnen worden bijgetreden bij de inschatting of een Afghaan het risico loopt om als verwesterd te zullen worden beschouwd, doch de drempel van de jurisdictionele motiveringsplicht wordt niet bereikt met de motivering omtrent de parameters van verzoekers leeftijd en van de duur van zijn verblijf in een westers land. Met de stelling dat verzoeker “zijn vormende jaren reeds in Pakistan en Afghanistan heeft doorgebracht”, beoordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers risico om als verwesterd te worden beschouwd op grond van een verkeerd referentiekader. Door de machtsovername van de taliban zijn de omstandigheden fundamenteel gewijzigd en gelden niet langer de waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid, doch wel de waarden en normen die de taliban hanteert. Verzoeker zou moeten terugkeren naar

een land waar volgens het bestreden arrest een repressief regime van kracht is dat hij nooit heeft gekend. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt niet verzoekers specifieke vrees voor vervolging door het talibanregime omwille van zijn toegeschreven verwestering en hij houdt geen rekening met de veranderde omstandigheden, waaronder dat repressieve regime.

9. In een vijfde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Met verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, (hierna: het arrest *Sufi en Elmi*) brengt verzoeker in herinnering dat deze beoordeling dient te gebeuren aan de hand van de vraag of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend is veroorzaakt door gedragingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit criterium in het bestreden arrest wel aanvaardt als relevant toetsingscriterium doch er in de loop van zijn analyse bijkomende voorwaarden aan toevoegt.

Verzoeker zet eerst uiteen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te eisen dat de humanitaire omstandigheden overwegend de verantwoordelijkheid zijn van één specifieke actor, omdat volgens het bestreden arrest “na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, [...] niet [kan] worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsoverneming door de taliban in augustus 2021”. In het voornoemde arrest van het EHRM is nochtans sprake van “partijen in het conflict” of “derden”, zodat de precaire humanitaire omstandigheden ook kunnen worden veroorzaakt door meerdere actoren. In het bestreden arrest wordt verder geoordeeld dat “uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld

door humanitaire hulp te blokkeren”. Hierin leest verzoeker een tweede bijkomende vereiste die door het bestreden arrest in strijd met het arrest *Sufi en Elmi* wordt gesteld, met name de vraag of het doel van het handelen of nalaten van de taliban ertoe strekt de humanitaire situatie te doen verslechteren. Nochtans blijkt uit het arrest *Sufi en Elmi* dat de ernstige schade niet uitsluitend het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten van de betrokken actoren. Verder kan van verzoeker niet worden verlangd dat hij aantoont persoonlijk te worden geviséerd of te behoren tot een groep van personen die worden geviséerd door de taliban of een andere actor. Ook dit betreft een bijkomende voorwaarde die in het bestreden arrest wordt opgelegd. Tot slot laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de sancties en economische acties, opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, alsmede de motieven voor het opleggen ervan, buiten beschouwing omdat daarbij geen sprake zou zijn van opzettelijk handelen of nalaten, specifiek gericht tegen de Afghaanse bevolking. Door deze specifieke gerichtheid te vereisen, legt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoeker nog een bijkomende voorwaarde op.

Beoordeling

Algemeen

10. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar

is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Eerste middelonderdeel

11. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-nota van februari 2022.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft in punt 2.1 van het bestreden arrest verzoekers standpunt weer in verband met het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en hij somt in de punten 2.2, 3.1 en 3.2 de door de partijen overgelegde stukken op. In punt 4.4 van het bestreden arrest beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers standpunt over de voorhanden zijnde informatie als volgt:

“De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken. De huidige situatie is niet langer vergelijkbaar met de

situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022, waarnaar verzoeker verwijst.

Dit standpunt wordt overigens ook bijgetreden door andere Europese lidstaten zoals blijkt uit de Eurostatcijfers die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota. Deze Eurostat-cijfers geven aan dat in de EU-lidstaten beslissingen worden genomen inzake Afghaanse beschermingsverzoeken, zowel positief als negatief, en dit ondanks de oproep van UNHCR in de *Guidance note* van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van NANSEN heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek.

Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De argumentatie van verzoeker, onder verwijzing naar de NANSEN Note 2-22, dat meer waarde moet worden gehecht aan de richtlijnen van UNHCR, dan aan de richtsnoeren van de EUAA, *in casu* de *Country Guidance* van januari 2023, onder meer omwille van het risico op potentiële vooringenomenheid van de EU lidstaten ten gevolge van politieke belangen, is niet meer dan een loze bewering die elke ernstige onderbouwing ontbeert. De Raad herinnert eraan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, lid 3 van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: ‘Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.’

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van de EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, over te gaan tot een volledig en *ex nunc* onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt.”

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 5.1.7 van het bestreden arrest

een uitgebreide analyse van de situatie voor terugkeerders uit Europa. Telkens met verwijzing naar concrete landeninformatie, gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in op de gevolgen van de machtsovername door de taliban voor de sharia, de handhaving van een breed gamma aan richtlijnen door het ‘Ministry for the Propagation of Virtue and the Prevention of Vice’ (hierna: MPVPV), de aanwezigheid van de taliban op sociale netwerken en de controle van telefoons, het beeld dat talibansympathisanten hebben van personen die Afghanistan verlieten en de perceptie van terugkeerders in Afghanistan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat uit objectieve landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Hij vervolgt dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn noch als zodanig zal worden beschouwd. In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijk om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, “dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in, het buitenland), enzovoort”. Hij besluit dat “een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie”. Wat de door verzoeker in zijn beroepschrift ontwikkelde argumenten omtrent zijn beweerde verwestering betreft, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op omstandig gemotiveerde wijze vast dat hij niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij “bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd”.

Uit dit alles blijkt duidelijk dat en waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de meest recente informatie besluit dat

hij beschikt over voldoende objectieve en betrouwbare bronnen over de toestand in Afghanistan, en waarom hij bepaalde informatie laat primeren op het standpunt van de UNHCR-nota van februari 2022. De in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht vereist niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierbij antwoordt op ieder afzonderlijk argument van verzoekers kritiek dienaangaande.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de rapporten van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat er een “bijzonder hoge bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest zelf aangeeft, bevestigt de UNHCR in een later standpunt enkel het rapport van februari 2022. Om die reden en omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet beroept op recentere informatie dan die van februari 2022, hoefde hij niet nader te motiveren over het UNHCR-rapport van november 2022. Hij laat zich immers leiden “door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en hem door beide partijen wordt aangereikt”.

12. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest niet ingegaan op zijn zes specifieke kritieken op de door het EUAA voorgestelde parameters voor de beoordeling van het risico op vervolging voor uit het Westen terugkerende Afghanen.

Met betrekking tot verzoekers kritiek dat geen rekening werd gehouden met de gebeurtenissen van na 8 december 2021, blijkt, zoals hoger reeds werd vastgesteld, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst naar de door de partijen in het beroepsschrift en hun (aanvullende)

nota's bijgebrachte, meer recente informatie over de situatie in Afghanistan en deze informatie betreft in zijn beoordeling van de actuele situatie in Afghanistan.

Uit de omstandige analyse in (vooral) punt 5.1.7 van het bestreden arrest omtrent de situatie in Afghanistan voor terugkeerders uit het Westen, blijkt duidelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met verzoekers kritieken. Zo wijst hij er, in het kader van de bewegingsvrijheid en het door verzoeker aangehaalde risico om aan de controleposten in Afghanistan als verwesterd te worden beschouwd, onder meer op dat in de landeninformatie melding wordt gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt, dat inzake het voorgehouden gebruik van sociale media het enkel overmaken van twee *screenshots* van een profiel niet volstaat opdat kan worden aangenomen dat deze een veruitwendiging vormen van overtuigingen die bijzonder belangrijk zijn voor verzoeker en die een wezenlijk bestanddeel vormen van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Dat verzoeker *in casu* evenmin aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen, en dat verder ook geen indicaties voorliggen dat de taliban kennis zou hebben van verzoekers activiteiten op sociale media, waaruit bovendien hoogstens blijkt dat verzoeker zowel jongens als meisjes als contacten heeft. De elementen uit het bij verzoekers aanvullende nota gevoegde e-mailverkeer over het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een checkpoint of de luchthaven, liggen volgens het bestreden arrest in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert dit met de vaststelling dat “[e]en anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.” Hij wijst er in dit verband verder op dat het onduidelijk is in welke

mate de taliban de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen en dat Afghanen weliswaar reeds werden gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, doch omwille van kritische berichten ten aanzien van de taliban. Met betrekking tot de door verzoeker in zijn beroepsschrift aangehaalde gevolgen van het afwijken van de sociale code, vermeldt het bestreden arrest onder meer dat UNAMA weet had “van ten minste 217 gevallen van ‘wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing’, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname”, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert dat hierbij lokale verschillen bestaan in de sociale normen en in de handhaving van deze normen doordat “sommige lokale afdelingen van het MPVPV [...] de regels uitgebreider [handhaven] dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul” , waarbij de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden gelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst voorts op de “onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft” en op de aanwezigheid van de taliban op sociale netwerken, waarbij hij vaststelt dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op sociale media doch nuanceert dat het kritische berichten betrof ten aanzien van de taliban. Wat onder meer het door verzoeker aangehaalde toezicht van mannelijke familieleden op de vrouwelijke familieleden betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia werd aangekondigd, dat de taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden, dat –hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft– de *de facto*-talibanregering en de provinciale *de facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen hebben uitgevaardigd en dat UNSG in juni 2022 rapporteerde dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het

bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit in het algemeen:

“De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA ‘*Afghanistan targeting of individuals*’, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA ‘*Guidance Note*’ van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query ‘*Afghan nationals perceived as Westernised*’, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.”

Tot slot geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband aan dat “[i]n het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, [...] zich een individuele beoordeling op[dringt] waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort”, dat “[v]oor personen die worden beticht van ‘*zina*’ [...] evenwel [kan] worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden” en dat “aldus [...] de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende

nota verwijst, [kan] bijtreden (EUAA ‘*Country guidance: Afghanistan*’, januari 2023, p. 21 en 72-79)”.

Aldus betreft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling wel degelijk verzoekers bedenkingen omtrent de gebruikte criteria. Hij oordeelt op grond van de beschikbare informatie dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die uit Europa terugkeert een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omdat niet elke terugkerende Afghaan zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen en dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek aldus noodzakelijk blijft.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat de voormelde door hem aangehaalde elementen van kritiek betreft.

13. Volgens verzoeker maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende risicogroepen van terugkeerders (eerste punt), stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte dat uit de beschikbare landeninformatie niet zou blijken dat het loutere feit van gevlucht te zijn uit Afghanistan en in Europa om bescherming te hebben gevraagd kan volstaan opdat aan iemand politiek-religieus verraad (verwestering) toegeschreven zou worden (tweede punt), gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan voorbij dat verzoeker wel degelijk als terugkeerder identificeerbaar is en dat hij aanvoerde dat de taliban de grenzen scherp bewaken en hij bij terugkeer in het oog zal springen en vatbaar zal zijn voor ondervraging en foltering (derde punt) en dat hij bij een terugkeer zal worden geïdentificeerd als terugkeerder en om die reden een risico loopt ondervraagd en mishandeld te worden (vierde punt).

In het bestreden arrest erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er bij sympathisanten van de taliban en sommige talibansegmenten een negatief beeld bestaat van personen die Afghanistan hebben verlaten en dat mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nuanceert echter dat de houding van de taliban tegenover terugkeerders ambigu is en dat de taliban begrip lijken op te brengen voor personen die Afghanistan verlieten om economische redenen, maar dat de taliban en ook de algemene bevolking, in het bijzonder in rurale gebieden, anders kijken naar de elite, zoals voormalige overheidsmedewerkers, activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat, niettegenstaande de beschikbare bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd, “[e]en anonieme bron met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron (...) geen duidelijk verband (zag) met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen”. Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk een onderscheid maakt bij de analyse van het risico bij een terugkeer naar Afghanistan naargelang het profiel van de terugkeerders, doch besluit dat, zo terugkeerders uit het Westen al een doelwit waren, er geen duidelijk verband is met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Voorts wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, doch dat dit slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat voor alle Afghanen die onder

het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Hij wijst daarbij wel op twee risicoprofielen, namelijk “personen ‘die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden’, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland” en verder “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen”.

Door te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn en dat verzoeker *in concreto* moet aantonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd door de taliban en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden. Omdat niet voor elke terugkeerder uit Europa omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, eist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel dat verzoeker *in concreto* aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd. Hij vervolgt dat het “aan verzoeker toe[komt] om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban”, dat verzoeker daartoe evenwel in gebreke blijft en dat verzoeker “verder niet *in concreto* aan[toont] dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban

zal worden gepercipieerd als verwesterd én gevisieerd/vervolgd”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat hiertoe omstandig en concreet in op de door verzoeker aangehaalde elementen waaruit zijn verwestering of het gevaar aldus te worden gepercipieerd, zou moeten blijken.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verzoeker ingeroepen vrees omwille van het verwesterd zijn heeft onderzocht vanuit het oogpunt van zowel een daadwerkelijke als een gepercipieerde of toegeschreven verwestering, doch oordeelt dat verzoeker geen van beide aantoon. Er blijkt ook uit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tevens heeft onderzocht of het loutere vertrek naar het Westen op zich een risico met zich meebrengt op vervolging dan wel ernstige schade in geval van terugkeer naar Afghanistan. Bovendien heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook verzoekers asielrelaas in zijn beoordeling betrokken doch dit ongeloofwaardig bevonden.

Verzoeker stelt tot slot dat in het bestreden arrest niet wordt ingegaan op de bij zijn beroepschrift gevoegde landeninformatie die aantoon dat in het verleden vanuit het westen terugkerende Afghanen wel degelijk werden geconfronteerd met vervolging en als afwijkend werden beschouwd. De informatie waaraan verzoeker in zijn beroepschrift refereert (zoals een rapport van “Afghanistan-experte” Friederike Stahlman, de *Country Guidance* van het EUAA van november 2021, een rapport van OSAR, een rapport van Asyls en een rapport van EASO) dateert van 2021 of vroeger. Het bestreden arrest is echter gesteund op recentere, door beide partijen aangebrachte informatie zoals onder meer de EUAA rapporten van augustus 2022 en januari 2023 of EASO rapporten van augustus 2022. Met de uitdrukkelijke verwijzing naar die meer recente informatie wordt dan ook impliciet maar duidelijk aangegeven dat deze primeert op de oudere door verzoeker in zijn beroepschrift aangebrachte informatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende daarom niet uitdrukkelijk te motiveren over verzoekers argumenten, geput uit de oudere informatie.

Verzoeker toont omtrent de voormelde beoordeling in het bestreden arrest geen schending aan van de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht.

14. Het eerste onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Tweede middelonderdeel

15. Verzoeker acht de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig waar enerzijds wordt vastgesteld dat Afghanen die uit Europa terugkeren door de taliban of de maatschappij met argwaan kunnen worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, maar anderzijds wordt voorgehouden dat verwesterde Afghanen geen gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt in het bestreden arrest niet dat Afghanen met een westerse levensstijl geen gemeenschappelijk kenmerk delen dat in hun directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Verzoekers kritiek berust wat dat betreft op een foutieve lezing van het bestreden arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft wel toe dat verwesterde Afghanen met argwaan “kunnen” worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting, doch hij nuanceert meteen dat dit “slechts in uitzonderlijke gevallen” als vervolging kan worden beschouwd, doch dat dit “samen met andere individuele elementen [dient] te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen”. Het gaat derhalve niet om tegenstrijdige motieven die elkaar zouden opheffen en tot een gebrek aan motivering zouden doen besluiten.

16. Verzoeker acht de motivering van het bestreden arrest tegenstrijdig betreffende de analyse van het risico voor Afghanen die vanuit het Westen terugkeren naar hun land.

Na de overwegingen dat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan resulteren in stigmatisering, doch dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat “[u]it objectieve landeninformatie [...] heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” vermits niet “elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering zal worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen”. In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, acht hij daarom “een individuele beoordeling” van het beschermingsverzoek noodzakelijk waarbij het “aan verzoeker toe[komt] *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd”, hetgeen naar het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet wordt aangetoond.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enerzijds van oordeel is dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het feit van terugkeer uit het Westen voor iedere Afghaan op zich reeds aanleiding zou geven tot vervolging, doch anderzijds dat zich een individuele beoordeling opdringt waarbij rekening moet worden gehouden met een aantal risicobepalende factoren, vormt dit geen tegenstrijdigheid. Verzoeker toont derhalve wat dat betreft geen tegenstrijdige motieven aan die elkaar zouden opheffen en tot een gebrek aan motivering zouden doen besluiten.

17. Het tweede onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Derde middelonderdeel

18. Volgens verzoeker is de beoordeling van het begrip “sociale groep” in het bestreden arrest in strijd met het bepaalde in artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet.

19. Opdat sprake is van een “specifieke sociale groep” worden in de voormelde bepaling twee cumulatieve voorwaarden gesteld, als eerste dat “leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven” en als tweede dat “de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”.

20. Wat de eerste voorwaarde betreft, is in de voorliggende zaak enkel de vraag aan de orde of verzoeker behoort tot de leden van een groep “die een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven”. Uit de vereiste van een “fundamenteel” karakter volgt dat, om te voldoen aan de voormelde eerste voorwaarde, het niet volstaat dat de betrokkenen het kenmerk delen dat zij zich in het Westen anders gedragen dan in Afghanistan doch er moet blijken dat de betrokkenen zich tijdens hun verblijf in het Westen daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de westerse waarden en levensstijl zodat niet van hen kan worden geëist dat zij dit opgeven.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 11 juni 2024 in de zaak C-646/21, *K.en L. tegen Nederland*, artikel 10.1, d), en 10.2 van richtlijn 2011/95, waarvan artikel 48/3, § 4, d), en § 5 de omzetting in het Belgische recht vormt, aldus uitgelegd dat, “al naargelang de omstandigheden

in het land van herkomst, vrouwen uit dat land, minderjarige vrouwen daaronder begrepen, die als gemeenschappelijk kenmerk hebben dat zij zich tijdens hun verblijf in een lidstaat daadwerkelijk zijn gaan vereenzelvigen met de fundamentele waarde van gelijkheid tussen vrouwen en mannen, kunnen worden geacht te behoren ‘tot een bepaalde sociale groep’, wat een ‘grond van vervolging’ vormt die tot verlening van de vluchtelingenstatus kan leiden”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, maar dat wel volgend risicoprofiel kan worden aangeduid:

“personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Hij overweegt dan, hetgeen vervolgens omstandig en concreet wordt onderbouwd wat verzoekers eigen situatie en verklaringen betreft:

“Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker nergens aannemelijk maakt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen

gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad herhaalt in deze verder dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofdte sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én gevisieerd/vervolgd.”

Verzoeker laat de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn voorgehouden verwestering niet aangetoond is, ongemoeid. Net omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers voorgehouden verwestering niet bewezen acht in de zin dat verzoeker zich vertrouwd zou hebben gemaakt met de westerse cultuur en gewoontes, kan er wat dat betreft ook geen sprake zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Omwille van de beoordeling dat verzoeker hoe dan ook niet aantoonbaar verwesterd te zijn of omwille van zijn verblijf in het Westen als dusdanig te worden gepercipieerd, hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook niet verder in te gaan op de in artikel 48/3, § 4, d), van de vreemdelingenwet vervatte eerste voorwaarde om tot een sociale groep te behoren, meer bepaald op de vraag of verwesterde Afghanen of terugkeerders al dan niet een sociale groep vormen in de zin van de voornoemde bepaling.

21. Uit de bovenstaande beoordeling volgt dat de wettigheid van de beoordeling in het bestreden arrest van de tweede voorwaarde voor het bestaan van een sociale groep, vermeld in punt 23 *supra*, evenmin moet worden onderzocht.

22. Het derde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Vierde middelonderdeel

23. Verzoeker acht de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest de richtlijnen van het EUAA bijtreedt maar vervolgens onvoldoende ingaat op de parameter van verzoekers leeftijd en zijn verblijfsduur in het Westen.

24. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande in het bestreden arrest:

“Verzoeker verwijst verder naar zijn geboorte en langdurig verblijf in Pakistan. Hoewel deze omstandigheid niet ter betwisting staat, kan hieruit niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker geen voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad wijst er in deze op dat uit de leeftijdsbepaling blijkt dat verzoeker op 18 november 2020 een leeftijd had van ouder dan achttien, namelijk 26,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2,5 jaar. Er kan niet worden uitgesloten dat verzoeker op 18 november 2020 24,2 jaar oud was. Hierbij dient te worden vastgesteld dat verzoeker begin 2016, wanneer hij met zijn gezin Pakistan verliet en teruggekeerde naar Afghanistan, aldus reeds meerderjarig was. Hoewel verzoeker verder maar voor een korte periode in Afghanistan verbleef – met name zes maanden – blijkt dat hij in deze periode wel deelnam aan het Afghaanse leven. Verzoeker heeft tezamen met zijn gezin hun huis, waarvan zij de eigenaar zijn, wederopgebouwd. Luidens verzoekers eigen verklaringen ging hij ook naar de *madrassa* [...]. Uit verzoekers verklaringen blijkt ook niet dat hij gedurende zijn verblijf in Afghanistan problemen ondervond met de Afghaanse normen en waarden of geenszins hiermee vertrouwd was. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker Afghanistan verliet alvorens de taliban de macht overnam, doch verzoeker brengt geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn eerder verblijf in Pakistan ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou

worden gevisieerd, dan wel dat hij hierdoor niet in staat zal zijn zich aan te passen aan het Afghanistan onder talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. De Raad wijst er in deze ook op dat zijn ouders en broers en zussen nog steeds in hun eigen huis in Afghanistan verblijven en dat verzoeker nog contact onderhoudt met hen [...]. Niets belet verzoeker om zich bij zijn familie te informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. De verwijzing naar het arrest van de Raad met nummer 278.699 van 13 oktober 2022 doet hieraan geen afbreuk. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, toont verzoeker niet aan dat de feiten die aan de grondslag liggen van voormeld arrest gelijklopend zijn met deze in zijn zaak. Zo herhaalt de Raad dat verzoeker reeds meerderjarig was, toen hij Pakistan inruilde voor Afghanistan.

Bovendien wijst de Raad erop dat, waar in de *Guidance note* van de EUAA van april 2022 nog werd gesteld dat er in hoofde van personen die langdurig in Pakistan verbleven in uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, sprake kan zijn van vervolging, doch dat deze vermelding niet langer wordt weerhouden in de *Guidance note* van de EUAA van januari 2023 (zie *supra*).

Ook de duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2020, *in casu* twee jaar – en van vier jaar in het Westen – is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (zie *supra*).

Dat verzoeker afkomstig is uit een plattelandsgebied, met name het dorp [...], district [...] in de provincie [...], volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. Verzoeker werkt niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen, gelet ook op het familiaal netwerk dat verzoeker nog heeft in Afghanistan.

Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde ‘besmet’ door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.”

Waar verzoeker ook verwijst naar het leven onder het talibanbewind, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat, nu er geen sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban, een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* moet worden aangetoond en dat het louter

citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze te betrekken op zijn persoonlijke situatie, niet volstaat. Verzoeker toont derhalve niet aan dat het bestreden arrest geen antwoord biedt op zijn vrees voor vervolging door het talibanregime.

Verzoeker voert nog aan dat de omstandigheden in Afghanistan zijn gewijzigd na de machtsovername door de taliban en dat hij vreest persoonlijk het slachtoffer te worden van vervolging omdat hij na een verblijf van meer dan vier jaar in Europa zal moeten terugkeren naar een land waar een repressief regime van kracht is dat hij nooit heeft gekend en waarmee hij geen enkele affiniteit heeft. Dit betoog betreft echter de beoordeling van de zaak zelf, die niet tot de bevoegdheid van de Raad van State als cassatierechter behoort.

Verzoeker toont in het licht van de voormelde overwegingen in het bestreden arrest geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht met betrekking tot zijn leeftijd en zijn verblijfsduur in het Westen.

25. Het vierde onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Vijfde middelonderdeel

26. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijkomende voorwaarden zou toevoegen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden.

27. Verzoeker betwist niet de stelling in het bestreden arrest dat “[d]e kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen”.

Volgens verzoeker worden in het bestreden arrest echter ten onrechte de voorwaarden toegevoegd dat het om één enkele specifieke actor moet gaan, dat het doel van het handelen of het nalaten van die actor het verslechteren van de humanitaire situatie moet zijn en dat verzoeker moet aantonen persoonlijk te worden geviséerd of te behoren tot een groep van geviseerde personen.

28. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt over de oorzaken en de omvang van de precaire socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan het volgende:

“Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissarisgeneraal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en

werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.”

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand overwegend is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt, anders dan verzoeker voorhoudt, dat het bestaan van één enkele specifieke actor niet als voorwaarde wordt gesteld. Met de vaststelling in het bestreden arrest dat “uit de beschikbare landeninformatie niet [blijkt] dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren”, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het doen verslechteren van de humanitaire situatie niet als een afzonderlijke voorwaarde. Het gaat slechts om een vaststelling die samen met een aantal andere elementen leidt tot de conclusie dat de precaire toestand niet is te wijten “gedragingen van de taliban of enige andere actor”.

Het middelonderdeel berust eveneens op een foute lezing van het arrest in de mate dat het aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met gedragingen van de taliban of de buitenlandse regeringen en internationale instellingen die niet rechtstreeks de Afghaanse burgers

treffen. Net door aan te geven dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan “multidimensionaal” blijken te zijn, benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de precare humanitaire situatie niet “overwegend” veroorzaakt is door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

29. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet de onwettigheid aantoonde van de beoordeling in het bestreden arrest dat de precare toestand in Afghanistan niet overwegend is veroorzaakt door de taliban of door enige andere actor zodat verzoeker zich wat die precare toestand betreft niet kan beroepen op artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Net omdat er geen sprake is van een actor, is de navolgende overweging in het bestreden arrest dat “[v]oorts [...] niet [blijkt] dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen” gericht tegen een motief waarvan de mogelijke onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Dit geldt dus zowel voor de taliban als, wat de aan Afghanistan opgelegde sancties betreft, voor de buitenlandse regeringen en internationale organisaties.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M’Bodj tegen België*, ook blijkt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd. Overigens geeft verzoeker in het verzoekschrift tot cassatie zelf letterlijk aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had verwezen naar het arrest *M’Bodj* en dat daarin

“wordt gesteld dat een precare socio-economische/humanitaire situatie die overeenstemt met een onmenselijke of vernederende behandeling, slechts aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus indien er sprake is van opzettelijk gedrag van een actor vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet”.

30. Het vijfde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

31. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

32. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op dertig juni tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams